

ВСТУП

24 грудня 2013

Бостон

ДВНАДЦЯТА ГОДИНА ранку, 24 грудня, до Різдва лишається один день. Я спокійно йду вулицею, мій погляд розгублений, здається, що все відбувається в сповільненому записі. Дивлюся догори й бачу чотири білі кульки, що підіймаються до сонця. Крокую далі, чую жіночий вереск, помічаю, що люди здаля досі витріщаються на мене. Направду, мені здається нормальним, що на мене дивляться та кричать, зрештою, я голий, весь у крові й тримаю голову в руках. Кров на моєму тілі вже майже висохла, хоча й досі повільно крапає з голови. Одна жінка застигла на вулиці, побачивши мене. Я мало не розреготався, коли вона впустила покупки на землю.

Так і не можу повірити в те, що вчинив минулої ночі, однак усередині мене панує спокій і внутрішня рівновага, яких я ніколи раніше не відчував. Дивно, але це правда.

Я знову дивлюся на жінку, вона досі стоїть нерухомо. Дарую їй усмішку від вуха до вуха й бачу, як її охоплює тремтіння. Боже, який же я молодець.

Я з ностальгією пригадую чотири місяці, які провів за репетиціями розгубленого погляду перед дзеркалом. День у день, по

чотири години щодня. Мені приємно думати, що я самоук, однак вважаю це почуття самореалізації, яке притаманне всім тим, хто проголошує себе самоучками, напівхибним. Мені ніколи не вдавалося грати, а ще й ніколи не вмів брехати. Я не зумів обманути навіть тоді, коли багато років тому розповів їй, моїй єдиній, чому ми пішли туди посеред ночі. Мені подобалася її усмішка, і вона так несамовито дивилась. Такий погляд неможливо обманювати. Я міг би провести з нею все життя, спостерігати, як промені сонячного світла освітлюють її волосся, коли сходить сонце, як вона розплющує очі й усміхається мені після пробудження.

Крізь власну внутрішню тишу я вловлюю поліційні сирени на задньому плані й поступово наслухаю все інше: людський хаос, плач немовлят, дуже швидкі кроки.

Я зупиняюся на місці, впускаю голову Дж. Т. і посміхаюся поліціантам, які оточують мене й наставляють на мене зброю. Я падаю навколішки на землю і, перш ніж знепритомніти від удару по голові, заледве встигаю промовити:

— До Різдва лишається один день.

РОЗДІЛ 1

26 грудня 2013

Бостон

ЗДАЄТЬСЯ, ЦЕ ВЖЕ другий день, відколи мене замкнули. Коли я розплющую очі, то нічого не бачу. Світло, що падає з-під дверей, дає мені змогу розібрати лише обриси своєї руки на відстані двадцяти сантиметрів. Ззовні до мене долинають поодинокі кроки охоронців і якісь віддалені голоси. Увесь цей час я уявляв, що буде набагато страшніше, але в цій темряві я навпаки почуваюся розслабленим. Можливо, через мій вчинок, через те, що сталося кілька ночей тому. Я думаю, що потроху все займає свої місця, і, незалежно від кількості добрих чи злих твоїх вчинків, зрештою, це однаково ти. Нехай не той самий ти, але все-таки ти. Ридання минулої ночі й той несамовитий зойк досі відлунюють у моїй голові. Мене мучать картини пожежі, щойно поринаю в сон. Однак я думаю, що ніколи в житті не почувався краще.

РОЗДІЛ 2

26 грудня 2013

Бостон

КРОКИ Й МЕТУШНЯ ззовні посилюлися. «От вони йдуть», — подумав в'язень. Зсередини кімнати він віддалено чув, про що говорять назовні.

— У цій камері? — запитав грубий голос з-за дверей.

— Так, завідувачу, — пробурмотів інший.

— Як довго він тут сидить? Хтось його відвідував? — знову запитав грубий голос.

— З учорашнього ранку, завідувачу, як ви й наказали, відвідування не дозволено. Журналісти втрачають терпіння й хочуть усе дізнатися. Сьогодні вранці одна журналістка намагалася вдавати із себе родичку, щоб потрапити до нього й поговорити. Вона пройшла всі перевірки аж до цих дверей, звідки я її виставив особисто. Ми вже вжили заходів, щоб таке надалі не повторилося. Охоронців центру викликали для пояснення інциденту, у них зараз беруть свідчення, — відповів другий голос.

— Хай звільнять тих людей, що дозволили їй пройти. Також я хочу перелік усіх імен. Я особисто простежу, щоб вони ніколи знову не працювали в психіатричному центрі, — різко відповів

грубий голос наказовим тоном. — А вам велике дякую. Ви добре попрацювали. Можете йти, — додав він.

— Дякую, пане, до ваших послуг, — сказав другий голос, а далі почулося, як його власник простує геть.

З темряви всередині в смужці світла між порогом і полотном дверей давалися розгледіти лише дві тіні ніг того, хто стояв за ними.

«Ось іде», — подумав в'язень. Цієї ж миті все довкола затихло, наче порожнеча заповнила кімнату й поглинула всі звуки.

Раптом непроглядну темряву в приміщенні розірвало сліпуче світло й осяяло чоловіка, який, скоцюрбившись на підлозі, дивився на завідувача й сумирно всміхався. В'язня вдягнули в білу уніформу психіатричного центру, він мав бліду шкіру й темно-каштанове волосся. Під очима залягли великі й глибокі синці. Хоч нині він і здавався виснаженим, погляд блакитних очей однаково вражав своєю принадністю. Райдужна оболонка так звузилася від зміни освітлення, що виднілася лише яскрава синява. В'язень у кутку камери тримався руками за коліна й навіть не рухнувся, попри погрозливий вираз обличчя завідувача. Кімната, оббита білим м'яким покриттям, призначалася для найбільш небезпечних психічнохворих або пацієнтів зі схильністю до самоушкодження. Хоча він і не виявляв бажання завдати собі шкоди, завідувач вирішив захистити медійно найвідомішого пацієнта, мабуть, за всю його кар'єру психолога.

Щойно він дізнався, що його центр стане дочасним прихистком для «головоруба», як в'язня вже прозвали в пресі, він одразу ж зібрав персонал центру в їдальні й пів години пояснював, яким важливим для всього психіатричного комплексу є лікування, догляд і запобіжні заходи, яких варто вжити з новим тимчасовим пожилцем.

— Пам'ятайте, на нашому порозі щодня стовбичитимуть журналісти, поки триватиме психологічна експертиза. Вони намагатимуться потрапити всередину будь-якими способами. Домовлятимуться про інтерв'ю з вами або ж із самим «головорубом».

Намагатимуться підплатити вам, даватимуть гроші, зваблюватимуть подорожами, чим завгодно. Я лише хочу вас застерегти, що тих подорожей і грошей вистачить лише на кілька днів чи тижнів, може, місяців; але натомість ви будете шукати роботу все життя. Якщо хтось із вас прокоментує пресі, що тут відбувається, або обмовиться про стан нового пожежника, я особисто подбаю, щоб ви ніколи не працювали в жодному іншому психіатричному центрі, — підсумував він наприкінці бесіди.

Завідувач чудово знав, як використовувати тонкощі мови й людські страхи, і завдяки своїй посаді в центрі керував персоналом на власний розсуд.

Він незворушно дивився в очі ув'язненому, який досі всміхався до нього й, не кліпаючи, розглядав його. За мить в'язень ширше розтягнув ідеальну білозубу усмішку, яка неабияк дивувала. У якомусь сенсі він був привабливим, хай і дуже блідим. Він нагадував завідувачу Тома, колишнього однокурсника, з яким вони колись навчалися разом. За роки навчання на факультеті психології вони обмінювалися один з одним конспектами, вечірками й жінками. Завідувача вражала та легкість, з якою Том домовлявся про побачення з дівчатами в університеті. Його усмішка, погляд і зухвала манера робили своє — він фліртував з дівчатами, з якими щойно познайомився, а за кілька хвилин повертався з папірцем на стікері з ім'ям і номером телефону.

Краї нігтів в'язня були брудними, із залишками землі, а на кісточках пальців залишилися синці. На руках та обличчі виднілося кілька подряпин. Завідувач знову подивився йому просто в очі. «Що за людина відітне голову іншій, а потім спокійно ходитиме вулицею?» — думав він. Погляд в'язня його бентежив.

— Гаразд, підіймайся, — наказав завідувач.

В'язень повільно сів, не відводячи погляду.

— Я маю твою справу, — повів далі. — Понад сто п'ятдесят сторінок. Поліційний слідчий центр склав описове досьє за дванадцять годин після твого затримання. Допитали понад тридцять людей в районі, де ти блукав голим о 12 годині дня 24 грудня. Пер-

ший дзвінок до поліції надійшов о 12:01 від власника крамниці на Ірвінг-стріт. До 12:03 у поліцію зателефонувало вже сімнадцять людей, які тебе бачили, — продовжував він серйозно. — Протягом останніх двох днів нема розмов про якісь інші справи, крім твоєї. У новинах, ток-шоу, газетах і навіть у соціальних мережах. Останні два дні ти топ тренду у твіттері. Ти спричинив справжній фурор. Звідусіль лунає одне й те саме запитання: «Хто такий “головоруб”?» — підсумував завідувач. — Мені ж цікаво отримати відповідь на таке запитання: «Чому ти вбив цю жінку й відтав їй голову?».

В'язень навіть не сіпнувся від суворих слів завідувача. Він випростався, витягнув спину, глянув на наглядача й усміхнувся.

— Мені вже повідомили, що за дванадцять годин допиту ти не вимовив ані слова. Навіть води не попросив. Поліція розглядає дві гіпотези. Перша: ти німий і не можеш говорити. Я ж цей варіант повністю відкидаю. Ти б уже відповів письмово або подав би якийсь знак, щоб ми надали тобі можливість писати. І друга, що ти розумніший, ніж здаєшся, і хочеш погратися із цілим відділенням поліції, — додав він. В'язень усміхнувся. — Я так розумію, що навіть два дні ув'язнення в камері першого рівня не послабили твого рішення не говорити й нічого не пояснювати. Думаю, що кілька днів, цього разу без їжі, краще допоможуть тобі відновити мовлення.

Щось у вигляді в'язня змінилося, він став абсолютно серйозним. Здавалося, що він відклав свою радість убік, де її розтоптали ногами. Завідувач припустив, що йому вдалося, і за кілька годин можна розпочинати психологічну експертизу.

— Я вважаю, що ми чудово порозуміємося. Я тут, щоб допомогти тобі й зробити твоє перебування в цьому центрі максимально приємним. Якщо ти готовий співпрацювати зі мною, щоб з'ясувати, що сталося й чому, то все вирішиться, — сказав він.

Багато років, працюючи в різних психіатричних закладах у всій країні, він використовував із психічнохворими одні й ті самі речення, складені в одному й тому самому порядку. Коли минав

його перший рік роботи штатним психологом у закладі в Алабамі, йому трапилося лікувати дівчину, хвору на шизофренію, яка намагалася втопити свою дитину в мийниці. Лікарі думали, що вона чує голоси, які наказують їй, що робити. Дівчина розпочала лікування від шизофренії, коли після пологів минуло шість місяців, а на перший день народження немовляти вона взялася занурювати його в мийницю, і це тривало доти, поки чоловік не почув лемент у гаражі й не примчав на порятунок. За тиждень її перебування в центрі й усього за три сеанси доктор Дженкінс дійшов висновку, що дівчина симулювала психоз, аби позбутися дитини й чоловіка й утекти з коханцем. Його талант психолога помітили судді та прокурори, і невдовзі він здобув достатньо вагому репутацію, завдяки якій його призначили завідувачем невеликого психіатричного центру на півдні Вашингтону. За три роки, після численних успіхів, він уже обіймав посаду завідувача Бостонського психіатричного комплексу, найпрестижнішого в країні.

— Будеш говорити? — запитав він, сподіваючись, що йому вдалося в камері нагнати страху.

Але раптом в'язень знову всміхнувся.

РОЗДІЛ 3

13 червня 1996

Солт-Лейк

УЛІТКУ ДО МІСТЕЧКА Солт-Лейк прибували сотні родин. Останніми роками завдяки потужній рекламній кампанії нового мера, а також інвестиціям задля покращення прибережної зони озера, заможніший середній клас зі сходу країни став звертати увагу на це місто й дедалі частіше обирав його для відпочинку. Багато сімей знайшли свій другий дім у новому районі Солт-Лейку — двокілометровій ділянці землі, що простягалася вздовж озера від самого центру. Місто, попри свій новий імідж, усе-таки не було саме туристичним центром, хоча й скидалося своїм чарівним духом на Новий Орлеан п'ятдесятих років. Власники білих просторих і з великими вікнами дерев'яних будинків, розташованих в новому районі на віддалі один від одного, здавали їх протягом літніх місяців потижнево родинам, які відвідували Солт-Лейк, за три тисячі доларів на тиждень, що понад удвічі перевищувало місячну зарплату майстра з ремонту килимів або теслі. І це зумовило стрімке будівництво нових і реконструкцію старіших будинків, що розташовувалися поблизу озера.

Солт-Лейк розбудовувався у формі літери «С» на західному березі однойменного озера. У самісінькому центрі, на майдані,

де влітку зазвичай збирався маленький блошиний ринок, стояла невеличка дзвіниця. Дві паралельні вулиці з'єднували центральний майдан з бухтою й озером, а навколо його оперізувала вулиця Вілфред, нова торгова зона міста, де вдень вирувало справжнє життя в пересувних кіосках з їжею й невеличких крамничках, у яких продавали одяг, меблі й антикваріат.

До пристані, яка зберігала свою стару дерев'яну конструкцію, причалювали десятки невеликих прогулянкових катерів. Уночі довгий причал освітлювали старі вуличні ліхтарі, які досі працювали, і під їхнім тьманим світлом прогулювалося багато пар.

Уже кілька років поспіль родина Аманди приїздила влітку до Солт-Лейку. Це місце дарувало їм спокій і тишу, які крав у них бентежний Нью-Йорк, де її батько працював адвокатом в одній з найкращих юридичних фірм міста. Цього року літня відпустка випала на червень, раніше, ніж у попередні роки, як винагорода за нещодавнє підвищення батька до рівня партнера. Стівен Маслоу став найуспішнішим адвокатом фірми завдяки своїй безперервній серії переможних справ. Він захищав усіх: від крадіїв ювелірних прикрас і грабіжників банків до вбивць і політиків, пов'язаних зі секс-скандалами. Він був адвокатом, який досконало розумівся на людях і мав дивовижний хист схилити на свій бік. В особистому житті він був суворим головою родини, який вірив у дисципліну й наполегливу працю. Та, попри вимогливість, обожнював своїх двох доньок, Аманду й Карлу.

Шістнадцятирічна Аманда мала волосся мідно-каштанового кольору, а очі — медового, як у матері. Її тонкі, але водночас виразні губи розпливалися в білосніжній усмішці з двома ямочками біля вуст. Її семирічна сестра Карла, брюнетка з хвилястим волоссям до плечей, завжди її застерігала не всміхатися стільки, бо якщо її ямочки збільшуватимуться, то крізь них прозиратиме язик. Аманда завжди однаково відповідала сестрі:

— Цього я і хочу! — казала й усміхалась, а ямочки тільки більшали.

Аманду, Карлу, їхнього батька Стівена й матір Кейт з маленької залізничної станції Солт-Лейку забрало таксі.

Сорокаоднорічна Кейт мала світло-каштанове волосся, такі самі очі, як і в її дочок, яскравого медового кольору. Вона носила на обличчі три веснянки, які нагадували Стівену пояс сузір'я Оріона. Кейт любила гратися з Карлою, а раніше — з Амандою, але останнім часом її старшу доньку, здавалося, більше цікавили інші речі, ніж ігри із сестрою чи матір'ю.

Їхнє таксі якраз проїжджало бульваром Сен-Луїс, старим французьким кварталом міста, де досі збереглися кілька винних крамниць. Стівен полюблив купувати тут пляшки вина з особливими смаками, які дарував суддям, прокурорам і колегам. У кінці бульвару починався район містечка з новими будинками, що межував з озером.

— Ви сказали номер 35, пане? — запитав таксист.

— 36, — виправив Стівен.

— Точно, 36. Я хотів вас перевірити, — жартував водій.

— Усміхнись, усміхнись! — закричала Карла до батька, коли побачила, що йому не смішно, й узялася руками розтягувати усмішку на його губах.

— Карло, будь ласка, припини, — дорікнув батько.

— Я лише хотіла, щоб ти всміхнувся, тату, — відповіла дівчинка.

— Карло, сонечко, ти знаєш, що твій батько не дуже любить жартувати, — пояснила мати.

— Ми приїхали, — втрутився таксист, — Нью-Порт-авеню, номер 36.

Щороку вони зупинялися в Солт-Лейку в маленькій віллі Рочестерів у старій частині міста. Невеликий одноповерховий дерев'яний будиночок, на якому з плином часу поступово облуплювалася фарба. Щороку пан Рочестер вигадував тисячу причин, чому він не мав змоги його пофарбувати. Робота, погана погода саме тоді, коли він запланував це зробити, а потім — поїхав з міста, і навіть якось кур'єрська служба загубила балончики фарби особливого кольору, які він замовив у компанії з Нью-Йорка. Стівен Маслоу чудово

розумів, що пан Рочестер сачкує, бо він нероба, але йому однако-во подобався цей маленький будиночок. Він мав свій особливий шарм. Невеличкий ґанок був свідком численних вечер із Кейт ще задовго до народження дівчат, коли його більше переймало саме життя, а особливо усмішки, а не кар'єра, справи чи робочі зустрічі.

Однак цьогоріч з нагоди свого підвищення до партнера фірми пан Маслоу вирішив винайняти на кілька тижнів один з нових вікторіанських будинків у новому районі. Білий дім на Нью-Порт-авеню, 36, мав два поверхи й великі вікна. Пофарбований у блакитне дах перегукувався з фіранками такого самого кольору, що виднілися крізь вікна. Будинок займав чималу ділянку землі. Від тротуару до вхідних дверей вела доріжка з великих білих плит, що розсікала яскраву зелень садової галявини. Довірливі мешканці Солт-Лейку через низький рівень злочинності в цьому районі практично не зводили огорож.

Вигляд будинку приголомшував перехожих. Його свіжо-пофарбовані білі стіни виділялися на тлі інших будівель на прилеглих ділянках.

— Вау! — закричала Карла ще в таксі.

Аманда мовчки дивилася на будинок й не виходила з машини. Хоча цього року їй зовсім не хотілося проводити ці кілька тижнів у Солт-Лейку, їй таки закортіло побачити його. Вона ненавиділа запах старого будинку Рочестерів, а ще цьогоріч прагнула насолодитися літом разом зі своєю однокласницею Діаною, найкращою подругою, з якою вони поділяли одну парту і мали схожий смак на хлопців зі старших класів.

— 12 доларів 20 центів? — сказала Кейт таксисту, витягаючи з гаманця двадцятку. — Тримайте, решти не треба. Амандо! Виходь і допоможи батькові з валізами, — гукнула вона старшу доньку, яка ще досі сиділа в таксі.

Аманда повільно вийшла з автівки й підійшла до батька, який намагався поставити валізи на тротуар. Вона мовчки підхопила їх і з незадоволеним бурчанням потягла до будинку. Наступила на одну з великих плиток на доріжці, що вела до будинку, і та розхи-

талася й посунулася. Аманда спіткнулася й мало не впала разом з багажем. Від поштовху ручка валізи зачепилася за один з її браслетів. Той розірвався, і на землю посипалися десятки маленьких кольорових намистинок.

— Ох, у мене порвався браслет через цю хитку плитку! От тобі й початок відпустки!

— Амандо, досить скаржитися, це лише браслет, — відповіла мати. — Твій батько багато працював, щоб заробити на заслужений відпочинок у цьому прекрасному місці. Чи ти б хотіла провести літо в старому будинку пана Рочестера?

— Я не божевільна... — сердито відказала дівчина.

Аманда нахилилася, щоб зібрати маленькі намистинки з браслета, і помітила камінь у самому кутку під однією з плиток. Вона нахилилася, щоб дістати його, і побачила маленький, жовтуватий, брудний папірець, складений у кілька разів. Вона підняла його й поклала до кишені.

— Що ти там знайшла? — запитала мати, яка зауважила, що донька нервує.

— Намистинки, мамо... — відповіла Аманда, показуючи руку, повну кульок з браслета.

— Залиш їх усередині, у будинку, я спробую полагодити.

— Гаразд, мамо. Не хвилюйся, — з полегшенням погодилась дівчина. — Карло, ти будеш обирати кімнату? — гукнула вона сестру.

— Та-а-а-ак! — закричала Карла. — Я хочу найбільшу.

— У жодному разі! — заперечила Аманда й усміхнулася. — Гайда, ходімо! — додала вона, щоби підбадьорити сестру, ставлячи валізи на ґанку.

Стівен і Кейт задумливо перекидалися поглядами, поки дівчата заходили. Багато років тому, за часів їхньої молодості, кожен із цих поглядів випромінював пристрасть і радість. Нині в їхніх очах кохання вже не світилося, лише спокій, безклопітність і відстороненість, як у двох випадкових людей з вулиці, які проходять одне повз одного, і їм на мить здається, що вони знайомі, але насправді ні.

ЗМІСТ

Вступ.	24 грудня 2013. Бостон	9
Розділ 1.	26 грудня 2013. Бостон	11
Розділ 2.	26 грудня 2013. Бостон	12
Розділ 3.	13 червня 1996. Солт-Лейк	17
Розділ 4.	26 грудня 2013. Бостон	22
Розділ 5.	25 грудня 2013. Квебек, Канада	25
Розділ 6.	13 червня 1996. Солт-Лейк	26
Розділ 7.	26 грудня 2013. Бостон	30
Розділ 8.	13 червня 1996. Солт-Лейк	33
Розділ 9.	23 грудня 2013. 20:34. Бостон	37
Розділ 10.	26 грудня 2013. Бостон	39
Розділ 11.	14 червня 1996. Солт-Лейк	41
Розділ 12.	26 грудня 2013. Квебек, Канада	44
Розділ 13.	23 грудня 2013. 20:51. Бостон	47
Розділ 14.	26 грудня 2013. Бостон	49
Розділ 15.	14 червня 1996. Солт-Лейк	51
Розділ 16.	26 грудня 2013. Бостон	54
Розділ 17.	23 грудня 2013. 23:12. Бостон	57
Розділ 18.	14 червня 1996. Солт-Лейк	59
Розділ 19.	26 грудня 2013. Квебек, Канада	61
Розділ 20.	26 грудня 2013. Бостон	64
Розділ 21.	26 грудня 2013. Бостон	66
Розділ 22.	26 грудня 2013. Бостон	74
Розділ 23.	14 червня 1996. Солт-Лейк	77
Розділ 24.	23 грудня 2013. 23:17. Бостон	81
Розділ 25.	26 грудня 2013. Нью-Йорк.	83
Розділ 26.	26 грудня 2013. Бостон	86
Розділ 27.	26 грудня 2013. Бостон	91
Розділ 28.	14 червня 1996. Солт-Лейк	94

Розділ 29.	23 грудня 2013.	23:21.	Бостон	99
Розділ 30.	26 грудня 2013.		Бостон	101
Розділ 31.	26 грудня 2013.		Бостон	105
Розділ 32.	26 грудня 2013.		Нью-Йорк.	108
Розділ 33.	14 червня 1996.		Солт-Лейк	112
Розділ 34.	26 грудня 2013.		Бостон	117
Розділ 35.	26 грудня 2013.		Бостон	122
Розділ 36.	23 грудня 2013.	23:25.	Бостон	129
Розділ 37.	15 червня 1996.		Солт-Лейк	132
Розділ 38.	26 грудня 2013.		Бостон	137
Розділ 39.	26 грудня 2013.		Бостон	141
Розділ 40.	27 грудня 2013.		Квебек, Канада	144
Розділ 41.	23 грудня 2013.	23:31.	Бостон	148
Розділ 42.	15 червня 1996.		Солт-Лейк	153
Розділ 43.	27 грудня 2013.		Бостон	157
Розділ 44.	27 грудня 2013.		Бостон	160
Розділ 45.	27 грудня 2013.		Невідомо.	164
Розділ 46.	23 грудня 2013.	20:45.	Бостон	166
Розділ 47.	15 червня 1996.		Солт-Лейк	169
Розділ 48.	27 грудня 2013.		Квебек, Канада	172
Розділ 49.	27 грудня 2013.		Бостон	175
Розділ 50.	27 грудня 2013.		Бостон	179
Розділ 51.	27 грудня 2013.		Невідомо.	182
Розділ 52.	23 грудня 2013.	23:51.	Бостон	184
Розділ 53.	15 червня 1996.		Солт-Лейк	187
Розділ 54.	27 грудня 2013.		Квебек, Канада	190
Розділ 55.	27 грудня 2013.		Бостон	193
Розділ 56.	27 грудня 2013.		Бостон	198
Розділ 57.	27 грудня 2013.		Бостон	200
Розділ 58.	24 грудня 2013.	00:00.	Бостон	203
Розділ 59.	15 червня 1996.		Солт-Лейк	208
Розділ 60.	27 грудня 2013.		Квебек, Канада	212

Розділ 61. 27 грудня 2013. Бостон	215
Розділ 62. 27 грудня 2013. Бостон	218
Розділ 63. 27 грудня 2013. Бостон	222
Розділ 64. 24 грудня 2013. 00:00. Бостон	224
Розділ 65. 15 червня 1996. Солт-Лейк	226
Розділ 66. 27 грудня 2013. Бостон	229
Розділ 67. 27 грудня 2013. Бостон	231
Розділ 68. 27 грудня 2013. Бостон	234
Розділ 69. 27 грудня 2013. Бостон	239
Розділ 70. 15 червня 1996. Солт-Лейк	243
Розділ 71. 27 грудня 2013. Солт-Лейк.	249
Розділ 72. 27 грудня 2013. Бостон	252
Розділ 73. 27 грудня 2013. Солт-Лейк.	255
Розділ 74. 24 грудня 2013. 00:15. Бостон	257
Розділ 75. 15 червня 1996. Солт-Лейк	259
Розділ 76. 27 грудня 2013. Солт-Лейк.	263
Розділ 77. 15 червня 1996. Солт-Лейк	266
Розділ 78. 27 грудня 2013. Солт-Лейк.	269
Розділ 79. 24 грудня 2013. 00:20. Бостон	273
Розділ 80. 16 червня 1996. Солт-Лейк	277
Розділ 81. 27 грудня 2013. Солт-Лейк.	280
Розділ 82. 28 грудня 2013. Солт-Лейк.	284
Розділ 83. 16 червня 1996. Солт-Лейк	288
Розділ 84. 24 грудня 2013. 00:34. Бостон	291
Розділ 85. 16 червня 1996. Солт-Лейк	295
Розділ 86. 28 грудня 2013. Солт-Лейк.	298
Розділ 87. 16 червня 1996. Солт-Лейк	303
Розділ 88. 28 серпня 1996. Нью-Йорк	305
Розділ 89. 28 грудня 2013. Солт-Лейк.	308
Епілог. Липень 2014. Місце невідоме	312
Подяки	314